

»přiloženého« německého textu. Toť se ví, že německý text přiložen nebyl a marně se po něm některé soudy v území převážně německém sháněly.

To ovšem není chyba tisková, ale rozhodně jest to nedopatření, které v oficiální sbírce zákonů nemělo by se vyskytnouti.

Není o tom sporu, že pečlivější redakcí dalo by se nápadné množství chyb v naší sbírce zákonů značně omeziti, ale ovšem úplně nelze jim se vyvarovati, neboť errare humanum est. Proto jest nutno, aby zákon ze dne 13. března 1919 č. 139 doplněn byl přesnými předpisy o tom, jak sběhlé chyby autentického textu mají býtj opravovány.

Vicepres. Václ. Cícha.

DENNÍK.

K zákonodárné technice národního shromáždění. Zákonem ze dne 17. března 1919 č. 571 sbírky zák. a nař. čl. I. lit. c) byl zrušen odstavec 2. Šu 248 obecného zákona horního ze dne 23. května 1854 č. 146 ř. z. ve znění zákona ze dne 3. května 1896 č. 75 ř. z. Při tom bylo přehlédnuto, že § 248 byl po druhé znova stylisován zákonem ze dne 17. květ. 1912 č. 107 ř. z. Odstavec 2. Šu 248, měl tedy zrušen býti ve znění upraveném pozdějším zákonem. Referent Národního shromáždění mohl si zajisté opatřiti novější vydání horního zákona, aby se nezrušoval znova zákon již zrušený. Takové zjevy nedodávají vážnosti zákonodárné práci našeho národního shromáždění.

Dr. A. S.

Jakou neznalost nejzákladnějších ustanovení občanského zákona (§ 12.) podkládá ministerstvo spravedlnosti našim soudcům, o tom svědčí tento podivný výnos jeho, rozeslaný všem soudům, ze dne 27. února 1920 č. 4909. Zní doslova takto: »Dle názeru ministerstva spravedlnosti nelze pokládati rozhodnutí nejvyššího správního soudu ze dne 19. března 1919 č. 73/18 pro soudy za závazné stejně jako jakékoli jiná rozhodnutí nejvyšších soudů.«

Neplýtvá se takovými výnosy zbytečně časem a drahým papírem?

Dr. Ř.

K reformě státních zastupitelství. V prvých dvou číslech lednové »Gerichtszeitung« dokazuje v článku »Die Verfassungsreform der Staatsanwaltschaften« známý vídeňský státní zástupce dr. Höpler, že vrchní státní zastupitelstva stala se shroucením Rakouska postrádatelna a přimlouvá se proto, aby dosavadní obor jejich působnosti byl přikázán státním zástupitelstvům. Vývody Höplerovy třeba, že týž jest ve věci samé vzhledem

k tomu, že jest sám prvním státním zástupcem, předpoklat, jsou v podrobnostech velmi zajímavé a v mnohém i přesvědčivé a neušly proto jistě pozornosti naší justiční správy. Otázku účasti při judikatuře vrchních zemských soudů řeší Höpler tím způsobem, že na místo vrchního státního zástupce nastupoval by státní zástupce v sídle vrchního zemského soudu. Vrchním dozorem nad věznicemi měl by býti dle Höplera pověřen úředník ministerstva spravedlnosti, který má referát o věznicích.

K otázce ochrany autorského práva k sbírkám rozhodnutí nejvyššího soudu. V článku Litterarische Freibeuterei, Zentralblatt z 1920, str. 29 (viz též poslední číslo »Právnicka« str. 110, 111), obviňuje dr. Geller vydavatele sbírky Glaser-Ungrovy dra Scheye z literárního vykořisťování, poněvadž prý tento otiskuje ve své známé sbírce všechna rozhodnutí z »Praxe Gellerovy«. Pokud se týče právní stránky nadhozené otázky — jinak má článek obsah velmi nechutný — připouští Geller, že ovšem rozhodnutí soudní nejsou duševními produkty vydavatelů sbírek, přes to však prý rovná se sbírání rozhodnutí z různých pramenů, seřaďování a spojování jich v celek, činnostj původské, čímž prý zajišťuje se dílu také ochrana původská. To brý jest také v praxi všeobecně uznáváno a jest to communis doctorum opinio tím spíše, že přiznává se ochrana původská adresářům, sbírkám receptů a pod. S tímto názorem dra Gellera lze však vzhledem k ustanovení §u 5 autorského zákona, dle něhož jsou veřejné spisy, k nimž přece rozhodnutí soudní také patří, z ochrany práva původského vyloučeny, sotva souhlasiti, při nejmenším jest ovšem otázka nadhozená jistě sporná. *Okr. s. Chytil.*

Několik poznámek k zákonu jazykovému. Svět právnický sledoval s největším zájmem úpravu otázky jazykové v našem státě. Byl to zejména právník, ať advokát či soudce neb úředník správní, jenž nejtíže pocífoval a nesl otázku jazykovou za Rakouska. A byl to náš časopis, jenž této otázce za Rakouska zvláštní pozornost věnoval. Nemůže nám tudíž býti zazlíváno, když také novému zákonu věnujeme — bez ohledu na kteroukoli stranu politickou — několik slov.

Máme všichni v dobré paměti stav otázky jazykové za Rakouska. Zcela jasný předpis §u 13 Josef. soud. ř. nařizoval, že soudy i strany mají užívatí u soudu řeči »v zemi obvyklé« (der landesüblichen Sprache). A přece tento zcela jasný předpis — pro toho jasný, kdo posuzoval jej bez zaujatosti národnostní a politické — stal se pravou crux interpretationis a vykládán německými soudy ne ve svém pravém smyslu, nýbrž ve smyslu »u soudu obvyklý« (»gerichtsüblich«). To jedině proto,